

HỒI 2**VẠN NIÊN ÔN NGỌC****L**

ưu Tử Kỳ xem ra nên trong lòng cảm thấy khó chịu liền thử hỏi thăm dò:

- Vị cô nương đây, quý tính là chi?

Lục y cô nương mỉm cười nói:

- Người đừng hỏi, không được phép của nương nương ta, ta không thể nói cho người được.

Lưu Tử Kỳ lại hỏi tiếp:

- Tại hạ nghĩ, cô nương chắc không có ca ca đệ đệ?

Lục y cô nương ồ lên một tiếng:

- Sao người biết?

Lữ Chính Anh nhin không được bật cười nói:

- Vừa rồi, cô nương đã nói cho bọn ta biết.

Lục y cô nương ngơ ngác:

- Không! Người đừng ăn nói hồ đồ.

Lữ Chính Anh nói:

- Cô nương, vừa rồi nương nương của cô nương kêu hai cô nương là Thăng Nam, Á Nam, điều này không nói lên là trong gia đình cô nương không có Nam hài tử hay sao?

Lục y cô nương nói:

- Người thật lẩm cẩm, ta không nói chuyện với người!

Nàng vừa nói “không nói chuyện với người”, nhưng đi không được mấy bước lại tự động nói trước:

- Có một chuyện, ta phải nhắc nhở các người, các người cần phải nhớ lấy.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Lục y cô nương nói:

- Tính khí của nương mẫu ta rất bất thường, sau này khi các người gặp nương mẫu ta, ăn nói phải đặc biệt cẩn thận, một lời không tốt là mất mạng ngay, đừng trách ta không nói với các người trước.

Ngữ khí của nàng nghiêm trọng, giọng nói cũng rất là nặng nề.

Tình huống này, bất giác khiến cho Lữ Chính Anh ba người nhất thời ngơ ngác, nhưng Lục y cô nương lại hạ giọng nói tiếp:

- Hơn nữa, tính khí của tử tử ta có lúc còn bất thường hơn tính khí của nương mẫu ta, các người cũng phải đặc biệt cẩn thận!

Lưu Tử Kỳ nghiêm mặt gật đầu nói:

- Đa tạ cô nương nhắc nhở, bọn tại hạ xin ghi lời.

Ba người bất chấp gió tuyết, được một tiểu cô nương dắt đi, trong lớp tuyết ngập đầy đến đầu gối, lão đảo bước đi, đới lạnh lại thêm mệt mỏi, thân thể Lưu Tử Kỳ lại bị thương, tâm trạng lúc này thật không một ai có thể hiểu thấu cho được.

Bọn họ chỉ có thể cảm giác được trong lúc đang đi, biết đoạn hành trình này, có lúc lên dốc, có lúc xuống dốc, cũng có lúc đi trên đất bằng, nhưng không biết đi về nơi nào. Đồng thời, do thời tiết xấu, đường núi gập ghềnh, mà bọn Lưu Tử Kỳ ba người lại bị bịt mắt, vì vậy cái hàng ngũ kỳ lạ này đi rất là chậm chạp.

Lúc khoảng sau khi đi hết thời gian một bữa cơm, Lữ Chính Anh quả thật nhện không nổi, liền kéo sợi dây đai thắt lưng trong tay một cái, nói:

- Cô nương, cần phải đi bao lâu mới đến nơi?

- Sắp đến nơi.

Lục y cô nương nói tiếp:

- Đã đi được hơn nửa đoạn đường rồi!

Tiếp theo lại thở dài nói:

- Các người không nhẫn nại được, ta lại càng không nhẫn nại được! Dắt các người đi chậm như vậy, y phục của ta đều bị hoa tuyết thấm ướt cả!

Lưu Tử Kỳ vội vàng cười giả lả nói:

- Thật là rất ân hận, chỉ mong có một ngày nào đó, tử diệt ta đây đạt được cuộc sống tốt đẹp, nhất định sẽ báo đáp cô nương.

Lục y cô nương cười nói:

- Ta không mong các người báo đáp ta, thế nhưng ta lại chỉ mong các người có thể lưu lại làm bằng hữu chơi đùa với ta.

Lữ Chính Anh cơ hồ cũng nghĩ ra điều gì đó, lại mỉm cười hỏi:

- Cô nương chẳng phải đã có một vị tỷ tỷ để chơi đùa hay sao?

Lục y cô nương nói:

- Tỷ tỷ của ta! Lúc tốt lại tốt vô cùng, lúc xấu lại xấu không thể chịu nổi, vì vậy ta rất ít khi cùng tỷ ấy chơi đùa.

Vương Nhân Kiệt hỏi tiếp:

- Cô nương, cô nương vẫn có thể cùng nương mẫu của cô nương chơi đùa chứ?

Lục y cô nương cười nói:

- Nương mẫu của ta suốt ngày mặt mày khó chịu, ta cũng không thể chơi đùa được!

Lữ Chính Anh cười nói:

- Vậy thì ngày thường như thế nào?

Lục y cô nương nói:

- Ngoại trừ luyện võ ra, còn thì chạy nhảy lung tung khắp núi.

Lữ Chính Anh chau mày nói:

- Cuộc sống của cô nương như vậy quả thật là nhạt nhẽo khô khan vô cùng.

Lục y cô nương cười nói:

- Vì vậy, ta mới mong các người có thể lưu lại vui chơi với ta!

Lưu Tử Kỳ buông nhẹ một tiếng thở dài nói:

- Chỉ cần nương mẫu của cô nương dạy điệt nhi của ta võ công, bọn ta tất nhiên mong muốn lưu lại, chỉ e là nương mẫu của cô nương không chịu thu nhận bọn ta.

Lục y cô nương gật gật đầu nói:

- Điều này quả thật không được, vì nương mẫu của ta rất căm ghét Nam nhân, mà ba các người lại là Nam nhân.

Lưu Tử Kỳ cơ hồ còn muốn hỏi thêm ít điều nữa, nhưng miệng y hơi nhúc nhích lại ngậm lại ngay.

Nhưng Lữ Chính Anh lại thăm dò hỏi tiếp:

- Cô nương, cô nương biết nương mẫu của cô nương muốn thương lượng với bọn ta chuyện gì không?

Lục y cô nương lại thở dài nói:

- Ai biết được! Nương mẫu ta đầy những bí mật, trừ phi nương mẫu ta tự mình muốn nói ra, còn nếu không thì cũng không đào ra được một chữ.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Tỷ tỷ của cô nương biết được chút ít gì chứ?

Lục y cô nương nói:

- Điều này ta cũng không rõ, chẳng qua ta dám quyết chắc rằng tỷ tỷ biết bí mật gì cũng sẽ không nói cho các người biết đâu.

Tiếp đó nàng đột nhiên kêu lên:

- Thôi, sắp đến nơi rồi, mọi người không được hỏi thêm gì nữa!

Sau đó là một đoạn đường khá bằng phẳng, tính toán ước khoảng chừng sau khi đi một đoạn tên bắn, mặt đất đã không còn phủ tuyết nữa, gió tuyết xung quanh cũng dừng lại, hơn nữa càng đi càng cảm thấy ấm áp, rõ ràng là đã đi vào một sơn động.

Một lúc sau thì nghe Lục y cô nương cười một tiếng nói:

- Thôi, đã đến rồi!

Tiếp đó lại mỉm cười nói:

- Còn ngờ ngẩn gì nữa! Hãy tháo băng che mặt ra, mỗi người tùy nghi ngồi xuống, ta đi mời nương mẫu ta đây.

Nói xong, không đợi phản ứng của Lữ Chính Anh ba người, vội vội vàng vàng lao đi.

Lữ Chính Anh ba người tháo băng che mắt ra, lại phát giác mình quả nhiên đứng ở trong một gian phòng trang trí như một đại sảnh. Đỉnh phòng khảm một viên dạ minh châu lớn như quả trứng chim, dưới ánh sáng tỏa chiếu êm dịu của viên dạ minh châu, có thể nhìn thấy rõ ràng một vài gia cụ bằng đá giản đơn,

cũng có thể nhìn thấy ra đây là một thạch động thiên nhiên tu sửa thành. Thạch động thiên nhiên này khá rộng lớn, thông đạo hai đầu tối om sâu hun hút.

Lưu Tử Kỳ khi đưa mắt quan sát tứ phía, lên tiếng phá vỡ sự trầm tịch:

- Đã đến đây thì chấp nhận, bọn ta hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Nói xong, liền ngồi xuống một băng đá dài.

Nhưng vừa ngồi xuống, lại bật ngay dậy kêu lên:

- A! Nóng hừng hực, hẳn là Vạn Niên Ôn Ngọc theo lời đồn đại chăng?

Hồng y nữ lang như âm hồn đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, lạnh lùng cười nói:

- Không sai, đây chính là Vạn Niên Ôn Ngọc, ở đây món đồ này là bình thường vô cùng.

Lưu Tử Kỳ vội vàng cười khiêm cung nói:

- Bọn tại hạ trên đường đào nạn, lại quấy nhiễu sự thanh tịnh của cô nương, thật là áy náy vô cùng.

Hồng y nữ lang vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Gia từ kêu các người đến, các người không cần phải lo lắng.

Tiếp đó, đưa một bao giấy nhỏ cho Lưu Tử Kỳ nói:

- Đây là liệu thương thánh dược, chỉ cần vết thương bên ngoài không quá nặng, một lát sau là có thể thành sẹo ngay.

Lưu Tử Kỳ hai tay tiếp lấy bao giấy nhỏ nói:

- Đa tạ cô nương!

Hồng y nữ lang chăm chú nhìn ba người nói:

- Thân thể các người thật quá dơ bẩn, phải đi tắm cho sạch sẽ.

Sau đó, đưa tay chỉ về phía bên trái nói tiếp:

- Từ đây quẹo trái, ước khoảng ngoài hai mươi trượng, có một suối nước ấm, bên cạnh là phòng bếp, các người tắm xong giặt sạch y phục rồi hong khô y phục ở bếp lửa trong nhà bếp, bụng có đói thì tự nấu đồ mà ăn, ăn no xong rồi, đến tối ngủ ở đây.

Sắc mặt và giọng nói của nàng rất là lãnh đạm, khiến người khác không hề cảm thấy thoải mái.

Hơn nữa, cũng bất kể phản ứng của đối phương, nói xong liền quay đầu đi, nhưng không quá ba bước lại quay đầu lại nói:

- Hãy nhớ, ngoại trừ suối nước ấm và phòng bếp ra, thì không được đi lung tung đâu hết. Nếu không thì có nguy hiểm xảy ra sẽ không có ai cứu các người đâu.

Với cá tính của Lữ Chính Anh, với tình huống này, thật muốn phát tay áo mà bỏ đi. Nhưng sắc mặt của chàng vừa hơi thay đổi thì liền bị tay của Lưu Tử Kỳ ngăn lại.

May mà Lục y cô nương đã thay đổi xong y phục, đang vội vàng đi tới, mỉm cười nói:

- Nào! Ta dẫn các người đi!

Lúc này, nàng đã thay y phục lục sắc mới, mang hài thêu hoa mới, hai bím tóc trên đầu đã xả tung ra, tóc xõa phủ vai, trong vẻ xinh tươi lại có nét hiếu động. Nàng tựa như đã phát giác ra Lữ Chính Anh không vui, đôi mắt đen láy liếc nhìn Lữ Chính Anh nói:

- Tỷ tỷ ta tính khí như vậy đấy, các người đừng giận.

Lữ Chính Anh hừ lên một tiếng nói:

- Kẻ hèn mọn này sao dám!

Lục y cô nương cười duyên nói:

- Đừng tức giận. Nào đi theo ta!

Thông đạo này tuy khá nhỏ, nhưng cũng có thể vừa cho hai người đi song song với nhau. Hơn nữa, vách mỗi hai trượng đều khảm một viên dạ minh châu nho nhỏ, độ sáng tuy không lớn nhưng cũng đủ chiếu sáng.

Lưu Tử Kỳ vừa đi vừa hỏi:

- Cô nương, bọn ta khi nào mới được yết kiến Sơn chủ?

Lục y cô nương cười nói:

- Người hỏi nương mẫu của ta à? Bộ dạng của các người thế này sao có thể đi gặp được, tốt hơn hãy theo lời của tỷ tỷ ta làm, ngày mai hẵng hay!

Lữ Chính Anh gượng cười hỏi:

- Phải đến ngày mai cũng có thể yết kiến à?

Lục y cô nương nói:

- Phải. Thứ nhất, các người cần tắm giặt cho thật sạch sẽ. Thứ hai, tâm trạng của nương mẫu ta đang không vui, người mới vừa đi khỏi.

Trong lúc nói chuyện thì đã đi đến tận đầu của thông đạo. Đó là một thạch động thiên nhiên có nước chảy róc rách, khói nước bốc lên mờ mịt, vừa bước vào bên trong, liền cảm giác như có gió xuân thổi quán lấy cơ thể.

Lục y cô nương nói:

- Đến rồi, phía kia là nhà bếp, có thể đốt lửa hong quần áo. Muốn ăn gì, thì cũng có thể tự làm lấy mà ăn, không có chi phải khách khí cả.

Trong nhà bếp treo móc các loại thịt chim thú đã sấy khô, Lưu Tử Kỳ mỉm cười nói:

- Đa tạ cô nương, mấy món này...

Đưa tay chỉ các loại thịt sấy trong bếp đó hỏi tiếp:

- Đều là kiệt tác của nhị vị cô nương?

- Không! Phần lớn đều là kiệt tác của Đại Hoàng.

Lưu Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Đại Hoàng là ai?

Lục y cô nương cười cười nói:

- Đại Hoàng là Đại Hoàng! Hiện tại vì phát hiện bên ngoài có dấu vết của kẻ địch nên đã theo nương mẫu ta đi ra ngoài. A! Bọn ta đợi sau sẽ nói, còn bây giờ các người hãy mau mau làm chuyện của các người đi.

Nói xong, liền như một làn khói vụt biến mất ở cuối thông đạo. Lưu Tử Kỳ ngơ ngẩn một hồi, mới thở nhẹ một tiếng nói:

- Đây thật là một nơi kỳ dị.

Lữ Chính Anh nhướn mày lên nói:

- Lưu bá bá, bất kể thế nào, bọn ta hãy tắm gội sạch sẽ, ăn cho no rồi hăng hay.

Vương Nhân Kiệt cũng cười nói:

- Đúng! Đã đến nước này thì hãy chịu vậy, mọi chuyện sau này tạm thời không nghĩ tới nữa. Tục ngữ nói rất đúng “thuyền đến cầu tất nhiên thẳng”, cái mạng của bọn ta xem đi tính lại cũng có gì phải băn khoăn lo lắng cơ chứ!

Lưu Tử Kỳ cười cười, tự mình nói khỏá lấp:

- Đã đến bước đường cùng, còn có cái nơi tránh gió tuyết này lại còn được ăn được ở, cao xanh đối với ta cũng quá nhân từ đấy.

Trong sơn động không biết được thời gian sớm tối thế nào, khi bọn họ tắm gội xong, giặt sạch ngoại y, hong khô rồi lại mặc vào, lại còn tự làm thức ăn, rồi ăn no căng bụng xong thì tính toán ước chừng là khoảng cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi.

Do được nghỉ ngơi nửa buổi khiến cho mệt nhọc trong đêm tan biến hết, vết thương của Lưu Tử Kỳ nhờ được đắp thuốc và băng bó cũng không còn cảm thấy đau đớn nữa. Lưu Tử Kỳ co duỗi nhẹ tứ chi, cười cười nói:

- Bọn ta nên quay về khách sảnh, mọi người cho rằng bọn ta còn chưa xong, nên không tiện lại kêu bọn ta.

Tiếp đó, lại quay về phía Lữ Chính Anh đang cau mày trầm tư nói:

- Hài tử, ít ra bọn ta cũng đã thoát nạn rồi, người nên phấn chấn lên một chút.

Lữ Chính Anh cười buồn nói:

- Tiểu diệt biết và đã chấp nhận số phận rồi. Chỉ là liên lụy đến bá bá và Vương thúc thúc cùng theo tiểu diệt chịu tội, trong lòng tiểu diệt cảm thấy bất an.

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói:

- Hài tử ngốc nghếch, người nói vậy là coi ta và Vương thúc thúc là người thế nào hả?

Vương Nhân Kiệt lại nghiêm mặt nói tiếp:

- Lữ công tử, mạng này của ta là được lệnh tôn cứu mạng, để cứu công tử thoát hiểm, cho dù phải bán đi cái mạng này thì cũng phải làm thôi. Bây giờ chịu một chút ít nhọc nhằn gió sương này thì có đáng gì chứ.

Lữ Chính Anh vẫn cau mày nói:

- Nhưng liên lụy đến gia đình của thúc thúc...

Vương Nhân Kiệt cắt lời cười nói:

- Làm một kẻ cường hào đầu mục thì làm gì mà còn vướng víu ràng buộc gia quyến chứ?

Lưu Tử Kỳ cười hỏi:

- Tương nữ đa tình, lão đệ là Tam Tương Phân đà chủ như thế, ngay cả phu nhân tùy tùng cũng không kiếm được một người hay sao?

Vương Nhân Kiệt cười nói:

- Tương nữ cố nhiên đa tình, nhưng sẽ không tôn trọng một kẻ cường đạo đầu mục.

Lưu Tử Kỳ cười ha hả nói:

- Vậy thì lão đệ là “Vương lão ngũ”, còn ta là “Vương lão tứ” đấy!

Vương Nhân Kiệt ngơ ngác nói:

- Lưu đại ca cũng là cô gia quả nhân một mình sao?

- Bọn ta như nhau cả.

Lưu Tử Kỳ thở dài nói:

- Nếu không phải là cô gia quả nhân một mình thì quanh năm suốt tháng, ta sao lại đến gia phủ của tiểu tử này làm khách chứ!

Sau đó sắc mặt nghiêm chỉnh trầm giọng nói với Lữ Chính Anh:

- Tiểu nhi, người đã nghe thấy hết rồi đó. Lưu bá vớ và Vương thúc thúc đều là “Vương lão ngũ” không ràng không buộc, mạng sống của hai ta đều vì Lữ gia trang tận hiến. Từ bây giờ trở đi, người cần phải phấn chấn lên, chấp nhận tất cả sự khuất nhục và khổ nạn, vượt qua gian khổ trước mắt để đạt được mục đích rửa sạch hận thù.

Lữ Chính Anh liền kim nước mắt đau khổ lại, nói:

- Anh nhi xin ghi nhớ!

Phía đầu thông đạo vang lên tiếng nói của Lục y cô nương:

- Này! Các người xong chưa?

Lưu Tử Kỳ vội vàng cất giọng nói:

- Đa tạ cô nương, đã xong rồi!

Tiếng nói của Lục y cô nương càng lúc càng gần hơn:

- Ta sợ các người còn chưa xong, nên không tiện đi đến.

Liên thấy bóng người lướt tới, Lục y cô nương đã xuất hiện trước mặt bọn họ, mỉm cười nói:

- Đã ăn uống xong chưa?

Chỉ là một câu nói qua loa, nhưng đôi mắt đen lại nhìn chăm chăm vào mặt của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh ngượng ngùng cười nói:

- Đa tạ cô nương, bọn ta đã ăn uống xong cả rồi.

Lưu Tử Kỳ mỉm cười nói:

- Bữa cơm trưa của Sơn chủ và nhị vị cô nương, bọn ta đều đã làm thay xong cả rồi. Cô nương bây giờ có muốn dùng bữa hay không?

Lục y cô nương lắc đầu nói:

- Không! Bọn ta thường thường hai ba ngày không ăn gì cả.

Lữ Chính Anh trợn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Hai ba ngày không ăn uống, không biết đói sao?

Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt ánh mắt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lục y cô nương tựa như muốn nói nhưng do dự lại thôi, sau một lúc ngập ngừng mới cười cười nói:

- Nếu các người có thể lưu lại ở đây thì sau sẽ rõ.

Sau đó cười nói tiếp:

- Được rồi, các người cùng ta đi đến khách sảnh.

Sau khi đã quay về khách sảnh, Lục y cô nương mới nói:

- Đêm nay, ba vị phải chịu đựng một chút, ngủ ở trên phiến đá này, được cái trong động rất là ấm áp, phiến đá này là Vạn Niên Ôn Ngọc, không cần đắp chăn cũng không sợ cảm lạnh. Hơn nữa, còn có lợi ích đối với thân thể nữa.

Nàng ngừng một lát rồi lại mỉm cười nói tiếp:

- Vừa rồi tử tử ta đã nói, bây giờ ta lặp lại lần nữa. Ngoại trừ từ đây đi nhà bếp và nhà vệ sinh ở cạnh ôn ngọc đây, thì tuyệt đối không được đi lung tung sẽ rất là nguy hiểm.

Cũng một ý như vậy, nhưng từ miệng của Lục y cô nương nói ra, so với tử tử của nàng nói thì dễ nghe hơn nhiều.

Lữ Chính Anh liền gật đầu nói:

- Được rồi, bọn ta xin ghi nhớ!

Lưu Tử Kỳ cười hỏi:

- Cô nương, lệnh đường đã quay về chưa?

Lưu Tử Kỳ vì còn chưa nhìn thấy vị Sơn chủ nên trong lòng cảm thấy bất an.

Vì vậy, khi quay về khách sảnh liền lập tức hỏi Lục y cô nương.

Nhưng Lục y cô nương chỉ lắc đầu nói:

- Còn chưa quay về, hơn nữa ngay cả tử tử của ta cũng bị kêu đi.

Đột nhiên, một tiếng hú quái dị từ xa xa vang lại. Lữ Chính Anh ba người đều có thể nghe thấy, đó tuyệt đối không phải là tiếng hú phát ra từ miệng người.

Trong lúc Lữ Chính Anh ba người đang lắng nghe thì mặt Lục y cô nương đã biến sắc, thốt lên:

- Nguy rồi! Có cường địch xâm nhập.

Lữ Chính Anh tiếp lời:

- Đó là âm thanh gì vậy?

Lục y cô nương nói:

- Đó là tiếng hú của Đại Hoàng.

Lữ Chính Anh hoang mang hỏi:

- Đại Hoàng là... là ai?

Chàng vốn muốn hỏi “Đại Hoàng là cái thứ gì?” nhưng lỡ Đại Hoàng mà là người thì sẽ quá vô phép. Vì vậy “là” một hồi, mới sửa thành chữ “ai”.

Lục y cô nương nói:

- Bây giờ ta không có thời gian để giải thích với người.

Nàng chưa dứt lời, lại một tiếng hú nữa, xa mà gần, âm cuối của tiếng hú lúc sắp dứt thì dường như đã đến cửa động.

Lưu Tử Kỳ biến sắc nói:

- Tốc độ nhanh thật!

Lục y cô nương cũng biến sắc nói:

- Tiểu Hoàng đã quay về rồi.

Một trận cuồng phong ào ào thổi tới, một con quái vật to lớn đã đứng sừng sững trước mặt họ. Quái vật đó vẻ ngoài xem ra có hơi giống con tinh tinh, nhưng lại cao hơn người thường một cái đầu, toàn thân phủ một lớp lông vàng lấp lánh

phát sáng, một mái tóc dài phủ khoát vai, ngay mắt cũng bị che phủ như ẩn như hiện, cái tướng mạo đó xem ra đầy vẻ đe dọa.

Cũng vì như vậy khiến Lưu Tử Kỳ ba người trong lòng thoáng chấn động. Lữ Chính Anh buột miệng kêu lớn lên:

- Một con tinh tinh khổng lồ!

Không ngờ chàng chưa dứt lời, con tinh tinh to lớn đó vừa nhìn thấy trong động có người lạ, từ trong hòng liền phát ra một chuỗi tiếng gầm gừ quái dị trầm thấp, hướng về Lữ Chính Anh ba người nhe nanh trợn mắt, thủ thế muốn xông tới.

Lục y cô nương vội vàng hét lớn:

- Tiểu Hoàng không được vô lễ, đây là khách nhân của bọn ta.

Sau đó, lại hướng về Lữ Chính Anh cười như trẻ con nói:

- Đừng sợ, Tiểu Hoàng rất ngoan, hẳn nghe hiểu tiếng người.

Tiểu Hoàng quả nhiên thu người lại, gừ nhỏ lên một tiếng.

Lục y cô nương lại cười cười nói:

- Kỳ thực hẳn không phải tinh tinh mà là một loại khỉ đầu chó lông vàng sinh ở vùng núi Ai Lao Sơn biên cảnh Vân Nam. Loại dị thú này không những có sức lực, to lớn vô cùng, có thể xé nát hổ báo, hơn nữa toàn thân đao thương không xuyên thủng, lúc hành động nhanh như gió, đích thực lợi hại vô cùng.

Tiểu Hoàng thấy chủ nhân ca ngợi trước mặt khách nhân, bất giác cao hứng múa may tay chân.

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Tiểu Hoàng đã cao lớn như thế, vậy chắc Đại Hoàng càng uy mãnh hơn rất nhiều?

Lục y cô nương nói:

- Đại Hoàng là mẫu thân của hẳn. Kỳ thực, Tiểu Hoàng đã lớn rồi, thân hình không khác gì Đại Hoàng.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng, Lục y cô nương trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng nói:

- Thật không sao cả, mới tán dương người mấy câu lại cao hứng nhảy nhót không dừng. Còn không mau nói ra chuyện chính đi ư?

Tiểu Hoàng sau khi hoan hỉ rít lên một tiếng thấp trầm, rồi phát ra một chuỗi những âm thanh lằm rằm quái lạ.

Lữ Chính Anh ba người tuy ngơ ngác không hiểu gì, nhưng Lục y cô nương lại liên tục gật đầu, sắc diện cũng liên tiếp biến đổi mấy lần. Sau khi đợi cho Tiểu Hoàng nói xong, Lục y cô nương mới hướng đến hấn vẫy vẫy tay nói:

- Ta hiểu rồi, người đi đi!

Tiểu Hoàng vui vẻ gào lên một tiếng phóng ra bên ngoài động ma đi. Lữ Chính Anh lúc này mới nhíu mày hỏi:

- Cô nương, Tiểu Hoàng vừa rồi nói những chuyện gì vậy?

Lục y cô nương cười nói:

- Hấn nói nương mẫu ta quyết định dẫn địch nhân tới đây rồi mới tiêu diệt toàn bộ để cho các người mở nhãn giới ra.

Lữ Chính Anh không khỏi cười nói:

- Ta xin đa tạ trước!

Lưu Tử Kỳ nghiêm mặt hỏi:

- Cô nương, ở đây có phải thường có địch nhân xâm nhập?

Lục y cô nương lắc đầu nói:

- Theo ta nhớ đây là lần đầu tiên, trước đây, tuy ngẫu nhiên cũng có người không rõ lai lịch xâm nhập, nhưng đều bị tử tử, Đại Hoàng, Tiểu Hoàng giết sạch.

Lưu Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Vậy thì lệnh đường có phải lần đầu tiên xuất mã?

- Đúng vậy!

Lục y cô nương sau khi gật đầu lại nhíu mày hỏi:

- Người hỏi điều này để làm gì?

Lưu Tử Kỳ nghiêm mặt nói:

- Theo tình hình này, địch nhân xâm nhập lần này nhất định rất ngoan cường.

Lục y cô nương như ngộ ra điều gì nói:

- Ta nghĩ... đại khái là như vậy.

Lưu Tử Kỳ nhíu mày hỏi:

- Cô nương biết những địch nhân này lai lịch như thế nào chứ?

Lục y cô nương thở dài nói:

- Không biết! Vừa rồi ta đã nói, bình thường, chuyện gì nương mẫu cũng không nói cho ta biết.

Tiếp đó, lại chăm chú nhìn Lữ Chính Anh hỏi như trẻ con:

- Này, Nương... nương mẫu của người cũng đối xử với người như thế chứ?

Lưu Tử Kỳ trong lòng không khỏi thoáng cười thâm, nghĩ rằng: “A đầu này tóm lại vẫn còn trẻ con. Khi ăn nói lúc thì rất già dặn, lúc thì lại rất ấu trĩ”.

Còn về Lữ Chính Anh, vừa nhắc đến gia mẫu, lại bất giác nhớ lại thảm kịch diệt môn nhuộm máu mới chỉ cách đây một đêm thôi. Vì vậy không khỏi cổ họng nghèn nghẹn, khóe mắt cũng trào ra ngấn lệ long lanh, đối với câu hỏi của đối phương tất nhiên không có cách gì trả lời được cả.

Lục y cô nương tóm lại cũng khá tinh tế, nàng cũng biết câu nói của mình đã gây ra hậu quả như thế nào, nên liền ngay lập tức ân hận nói:

- Xin lỗi, ta không nên gợi lại nỗi thương tâm của người.

Tiếp đó, lại ghéch mũi hừ một tiếng nói:

- Những kẻ thù đó của người, cũng chẳng đáng sợ gì. Người đừng buồn, sẽ có một ngày, ta sẽ dẫn Tiểu Hoàng theo người đi giết sạch hết kẻ thù của người.

Lữ Chính Anh bi thương nói:

- Thịnh ý của cô nương tại hạ xin tâm lãnh, nhưng mối thù bất cộng đái thiên ta sẽ không mượn tay người khác.

Lục y cô nương xĩa thẳng ngón tay cái nói:

- Được, có chí khí! Ta nhất định thỉnh cầu nương mẫu ta truyền võ công cho người, để người đủ sức rửa sạch huyết thù.

Nói đến đây, tiếng gầm rú của Đại Hoàng và Tiểu Hoàng lại xé không trung vang lại. Hơn nữa người trong động có thể nghe thấy ra tiếng hú đó là từ nơi không xa ngoài động truyền lại.

Lục y cô nương hơi ngơ ngác nói:

- Bọn họ đến nhanh thật!

Nói xong, đứng dậy đi ra bên ngoài hành lang rồi quay đầu cười nói:

- Nào! Các người mau theo ta xem cảnh tượng náo nhiệt!

Lữ Chính Anh ba người, tất nhiên là đứng ngay dậy nối gót nhau đi theo.

Hành lang đó nghiêng thẳng hướng lên không rất là dốc, nhưng cách mỗi cự ly nhất định lại có khảm một viên dạ minh châu nho nhỏ, cho nên đi rất thuận tiện.

Lữ Chính Anh vừa đi vừa hỏi:

- Vừa rồi lúc đi vào, dường như không phải là con đường này.

Lục y cô nương cười nói:

- Người nói không sai! Bây giờ, bọn ta cũng không phải đi ra bên ngoài mà là muốn tìm một vị trí trên cao nhìn xuống xem cảnh náo nhiệt.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Còn phải đi bao lâu nữa?

- Sắp rồi! Đã đi nửa đường rồi.

Không lâu sau, bọn họ đã đến một “cửa sổ” có thể từ trên cao nhìn xuống thấy rõ toàn cục. Đó là một cửa động thiên nhiên nằm ở trên một vách núi dốc đứng, chưa bị con người tu sửa, do vị trí này quá cao, từ bên dưới nhìn lên, có thể sẽ không thấy lớn, nhưng thực tế thì lại đủ cho bốn người lúc này đứng song song nhau, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Đồng thời, cũng do vì vách dốc đứng cao vút từng mây này bằng phẳng như dao cắt, lại còn hơi lõm vào bên trong. Vì vậy, cho dù nó là một nơi không bố trí phòng vệ nhưng cho dù là người dựa vào võ công cao đi chăng nữa, cũng không cách gì từ đây cường hành xâm nhập được.

Lúc này, sắc trời đã gần hoàng hôn, nhưng do mặt tuyết phản chiếu ánh sáng, nên thị giác không hề ảnh hưởng một chút gì.

Từ những khe trống của những mảng băng cong xiên to lớn rủ xuống che cửa động, đưa mắt nhìn xuống, khung cảnh bên dưới đều lọt vào trong tầm mắt.

Đó là một vực, diện tích trăm mẫu trở lên, có hình trái tim, khắp nơi bốn bề đều là vách núi dốc đứng đội mây, chỉ có ở đầu nhọn của hình “trái tim” là tựa như có một lỗ hở nhỏ có thể ra vô được. Nhưng vì trong bốn nơi bao trùm, khắp nơi đều là một màu trắng bạc, nhưng không cách gì nhìn cho kỹ càng được mà thôi.

Lữ Chính Anh ba người quét mắt nhìn một lượt, Lưu Tử Kỳ không khỏi buột miệng tán thưởng:

- Quả là một nơi hiểm yếu!

Lục y cô nương đắc ý cười nói:

- Điều này quả thật không sai, nương mẫu của ta đã nói, nơi đây không những hình thế kỳ hiểm. Hơn nữa, bên trong có động phủ thần kỳ, có suối nước nóng, có Vạn Niên Ôn Ngọc, còn có... A! Xin lỗi, ta tạm thời không thể nói được.

Lưu Tử Kỳ cười nói:

- Kỳ thực cô nương không nói, ta cũng đoán ra được chút ít.

Lục y cô nương cười nói:

- Ta không tin!

Lưu Tử Kỳ cười nói:

- Nơi đây tất nhiên còn sinh ra một thứ có thể khiến người...

Lão vừa mới nói được một nửa, thì một tiếng hú xé không trung truyền đến.

Lữ Chính Anh lấy làm kinh ngạc nói:

- Đây là âm thanh phát ra từ miệng người!

Lục y cô nương gật đầu nói:

- Phải! Có thể chính là cường địch đó.

Lưu Tử Kỳ tiếp lời:

- Dường như là từ lỗ hở phía đó truyền ra?

Lục y cô nương lại gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đó chính là lối xuất nhập Thiên Tâm Cốc của bọn ta.

- Thiên Tâm Cốc?

Lưu Tử Kỳ bất giác cười nói:

- Cái tên gọi này tuyệt diệu vô cùng!

Lục y cô nương cười nói:

- Đây cũng là cái tên của nương mẫu ta chọn.

Lữ Chính Anh tiếp lời hỏi:

- Vừa rồi, khi bọn ta đi vào, cũng chính là đi con đường đó phải không?

Lục y cô nương mỉm cười gật đầu:

- Không sai!

Lữ Chính Anh đột nhiên ớ lên một tiếng nói:

- Cô nương nhìn kìa!

Nói xong, liền đưa tay chỉ nơi xuất nhập đó.

Lục y cô nương cười nói:

- Chắc hẳn là quý khách của bọn ta đến đấy!

Tiếp đó, lại hạ giọng nói:

- Từ bây giờ trở đi, nói chuyện phải nhỏ tiếng thôi.

Nơi xuất nhập đó xuất hiện một hàng tám bóng người.

Không! Không chỉ tám người, phía sau còn đang tiếp tục đổ dồn tiến vào.

Lục y cô nương chăm chú nhìn những bóng người lay động trên mặt tuyết đó, vừa cười nhạt nói:

- Bọn giặc này người thật không ít!

Đúng vậy, tốp người này quả thật không ít. Tính toán ước khoảng chừng năm mươi người trở lên. Những người này sau khi vừa tiến vào bên trong vực, ngoại trừ ba người tướng mạo giống như thủ lĩnh đi hàng đầu, kỳ dư đều ở phía sau thủ lĩnh của bọn họ, với hình thể hình cánh quạt hướng về phía đáy vực chậm rãi tiến bước.

Do tuyết đã dừng lắng, dưới ánh sáng phản chiếu của mặt tuyết, trông như một bầu trời trắng sáng. Vì vậy khi tốp người chậm chạp này đi vào trong vực, từ trên cao nhìn xuống, Lữ Chính Anh cùng những người kia trong bóng tối cúi xuống thì có thể nhìn được khá rõ.

Ba người hàng đầu là những khô y lão giả tuổi khoảng ngũ tuần, hàng người ngay ngắn phía sau là những hắc y đại hán tay cầm quỹ đầu đao. Tốc độ tiến của tốp người này rất chậm, rõ ràng là vị sự tĩnh mịch yên lặng của vực núi đã khiến cho bọn họ trong lòng thầm cảm thấy bất an.

Trong ba khô y lão giả, một người cao nhất trong đó đã hơi tỏ ra kinh ngạc ớ lên một tiếng nói:

- Quái lạ! Rõ ràng nhìn thấy tên súc sinh đó đi vào bên trong này, vậy sao không hề có chút động tĩnh gì cả?

Khô y lão giả bên hữu nói:

- Có thể là đã chuẩn đi mất rồi.

Khôi y lão giả bên tả cười nói:

- Không thể như thế được, đây là một vực chết không còn lối ra nào khác.

Khôi y lão giả bên hữu nói:

- Lão huynh, tên súc sinh đó có thiên phú dị bẩm. Vực chết hiểm yếu này khó khăn đối với người, nhưng không khó khăn đối với bọn chúng.

Khôi y lão giả bên tả gật đầu nói:

- Hừ! Đây là sự thật đó!

Khôi y lão giả ở giữa đột nhiên vung tay kêu lên:

- Dừng lại!

Khôi y lão giả bên hữu ngơ ngác hỏi:

- Tam hộ pháp phát hiện ra điều gì à?

Khôi y lão giả ở giữa nói:

- Không! Ta cảm thấy sự tịch mịch ở đây rất là quái dị!

Khôi y lão giả bên tả phụ họa nói:

- Đúng vậy! Nếu có người bịt kín lỗ hở lại, thì bọn ta sẽ thành những con ba ba bị nhốt vào trong rọ!

Khôi y lão giả hừ lên một tiếng nói:

- Dừng nói những lời nhụt chí như vậy, nơi lỗ hở ra vào, bọn ta để người lại. Hơn nữa, nương tử thối tha đó trong ba người bọn ta bất cứ ai cũng có thể trị được.

Khôi y lão giả bên tả nói:

- Lão huynh, không thể nói chắc như vậy được.

Khôi y lão giả ở giữa hừ lên một tiếng nói:

- Một phụ nhân cho dù có tiến bộ cũng chỉ hữu hạn mà thôi. Huống hồ những năm gần đây, bọn ta cũng không nhàn tản gì.

Khôi y lão giả bên hữu chau mày nói:

- Bọn ta có nhận lầm người không?

Khôi y lão giả ở giữa cười cười nói:

- Điều này ta dám lấy đầu trên cổ ra bảo đảm, quyết không lầm lẫn. Lại vì, vì con khỉ lông vàng đầu chó mà bọn ta phát hiện đầu tiên đó, là một dị thú khó mà nhìn thấy được ở vùng Trung Nguyên, mà ở đây lại có hai con, lại là một mẫu một tử, nữ nhân đó lại vừa đúng là mẫu thân, nữ nhi hai người. Vì vậy...

Khôi y lão giả bên hữu ồ lên một tiếng nói:

- Lão huynh nói như thế làm đệ nghĩ lại. Nghe nói nữ nhân đó khi rời bồn bảo đã mang theo một nữ nhi của chính y thị, đồng thời con khỉ đầu chó lông vàng mà y thị mang theo cũng là đang mang thai.

- Đúng rồi!

Khôi y lão giả ở giữa tiếp lời:

- Nếu không như vậy ta sao dám khẳng định như thế chứ?

Khôi y lão giả bên hữu chau mày nói:

- Vương huynh, lẽ nào bọn ta mắc cạn nơi đây hay sao?

Khôi y lão giả ở giữa trầm tư nói:

- Địch tối ta sáng, tuy bọn ta chẳng sao cả, nhưng cẩn thận một chút thì vẫn tốt.

- Đúng! Bọn ta có thể kêu la xem sao?

Khôi y lão giả ở giữa gật đầu, đột nhiên mở to cổ họng ra, la to một tiếng như phèng la:

- Chu tứ nương, bọn ta đã xác định chính là người. Tốt hơn người nên tự động đi ra đi. Với tình nghĩa ngày xưa, mọi chuyện đều có thể thương lượng được.

Khôi y lão giả bên tả lập tức nói:

- Đúng vậy! Bảo chủ đã nói qua, chỉ cần người quay về, những chuyện trước đây sẽ không truy cứu nữa.

Nhưng những lời này của bọn họ đều là vô ích. Ngoài trừ tiếng dội lại của vực núi thì không có chút phản ứng nào hồi đáp lại. Khôi y lão giả bên hữu chau mày nói:

- Xem tình hình này, thị đã chuẩn mất rồi.

Khôi y lão giả ở giữa buông tiếng thở nhẹ nói:

- Nếu quả thật y thị chuẩn mất rồi thì thật là đáng tiếc!

Khôi y lão giả bên tả gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tiền thưởng một nghìn lạng vàng không phải là ít.

Khôi y lão giả ở giữa cười nói:

- Nhưng ý của ta thì không phải là tiền thưởng đó.

Khôi y lão giả bên tả ngơ ngác hỏi:

- Không phải cái đó thì là cái gì chứ?

Khôi y lão giả bên hữu ồ lên một tiếng nói:

- Ta nghĩ ra rồi.

Khôi y lão giả bên tả quay đầu hỏi:

- Lão huynh nói xem?

Khôi y lão giả bên hữu cười nói:

- Người quên Vương huynh của bọn ta là một nhân vật phong lưu hay sao?

Khôi y lão giả bên tả không khỏi ú ớ nói:

- Không sai! Chu Tứ nương đó có danh xưng “Võ Lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân”, chẳng trách nào Vương huynh của bọn ta phải run tay.

Vừa dứt lời lại chau mày nói tiếp:

- Nhưng nữ nhân đó hiện tại niên kỷ không nhỏ, sắc đẹp chiều tà, chẳng lẽ vẫn còn phong vận của năm xưa sao?

Khôi y lão giả ở giữa cười nói:

- Không đúng, không đúng! Theo ta suy đoán, nữ nhân đó không quá ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, chính là thời điểm phong vận tối thịnh.

Khôi y lão giả bên hữu cười ha hả nói:

- Đúng vậy! Vương huynh là đại hành gia, lời nói của đại hành gia tất nhiên sẽ là không sai.

Lúc này không biết tiếng nói xa thẳm từ nơi đâu vọng lại, mở lời nói:

- Máy người các người có thể mồm miệng ăn nói khinh bạc nhiều nhiều thêm một tí, hết đêm nay sẽ không còn có cơ hội để nói nữa đâu.

Khôi y lão giả ở giữa ngơ ngác hỏi:

- Người là ai?

Giọng nói xa thẳm vang lên:

- Người mà vừa rồi các người nói là ta thì ta là người đó!

Khôi y lão giả bên hữu nói:

- Người quả thật là Chu Tứ Nương sao?

Giọng nói xa thẳm vang lên:

- Ta đã nói rồi!

Khôi y lão giả bên tả nói:

- Vậy tại sao người còn chưa ra đi?

Giọng nói thẳm thẳm vang lên:

- Thời điểm còn chưa đến!

Khôi y lão giả bên tả ngơ ngác nói:

- Chờ thời điểm nào?

Giọng nói xa thẳm vang lên:

- Là thời điểm Diêm Vương hạn định cho các người ghi tên.

Trong lúc ba Khôi y lão giả cùng lúc gượng cười, thì giọng nói xa thẳm lại cười nhạt nói:

- Hơn nữa, số người vẫn còn chưa đến đủ.

Khôi y lão giả ở giữa cười mỉa mai nói:

- Tứ Nương, vừa rồi bọn ta đã nói qua, lần đi này không có ác ý, mấy câu nói bất kính khoảnh khắc trước đây là vì ta muốn khích người xuất hiện mới cố ý nói như vậy.

- Như vậy tạm thời ta cũng không có ác ý, thế thì, các người hãy an tâm đợi đồng bọn của các người.

Ba Khôi y lão giả có thể là bị công lực vô thượng Lục Hợp Truyền Âm của đối phương và ngữ ý lạnh lùng đó trấn áp, nhất thời liền biến sắc mặt lạnh lẽ không nói gì.

Lúc này, Lữ Chính Anh với giọng nói thật thấp, hướng đến Lục y cô nương sát ngay bên cạnh hỏi:

- Cô nương, lệnh đường quả thật là Chu Tứ Nương à?

Lục y cô nương gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lưu Tử Kỳ biến sắc nói:

- Vậy thì những người này đến từ Vô Địch Bảo hay sao?

Lục y cô nương hơi ngần người ra nói:

- Bọn họ đến từ nơi nào ta cũng không biết.

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi:

- Sao ngươi lại đột nhiên nghĩ tới Vô Địch Bảo gì gì đó vậy?

Tiểu cô nương này đối với ai cũng xưng hô là “ngươi, ngươi” khiến người khác nghe cảm thấy rất là chói tai. Lưu Tử Kỳ giang hồ lịch duyệt phong trần, trong lòng biết rằng tiểu cô nương này trong lòng rất có ý xem thường bọn họ, hơn nữa từ nhỏ đã được yêu chiều thả lỏng, chưa bao giờ tiếp xúc với người bên ngoài, cũng có thể chịu ảnh hưởng buông thả của tỷ tỷ mới đến nổi này. Vì vậy, Lưu Tử Kỳ không chút bực tức nói:

- Là vì ta nghe thấy Võ Lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân mà các người kia nói và bỗng bảo gì đó mới liên tưởng tới.

Lục y cô nương lại nhíu mày hỏi:

- Vô Địch Bảo là nơi chốn như thế nào?

Lưu Tử Kỳ cười nói:

- Cứ theo tên gọi mà suy ra, đó là một thành lũy không ai đánh bại được họ.

Lục y cô nương hỏi tiếp:

- Vô Địch Bảo đó là nơi thế nào?

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói:

- Điều này ta không cách gì trả lời.

Lục y cô nương thở dài thất vọng nói:

- Ngươi thật kém cỏi, ta lại cho rằng ngươi biết được nhiều chứ!

Lữ Chính Anh mỉm cười đổi sang vấn đề khác:

- Cô nương, ta đã biết phương danh của cô nương là Á Nam, cũng đã biết tôn tính đại danh của lệnh đường. Bây giờ xin mang tôn tính kiến thị, để bọn ta xưng hô cho được thuận tiện, được không?

Lục y cô nương cười nói:

- Người đã biết nương mẫu của ta họ Chu, còn muốn hỏi ta gì nữa?
- Lễ nào người cũng họ Chu?

Lục y cô nương khinh khỉnh nhìn Lữ Chính Anh nói:

- Nương mẫu ta họ Chu, đương nhiên ta cũng họ Chu rồi.

Nàng nói như đó là chuyện đương nhiên Lữ Chính Anh không cần thiết phải hỏi. Tình huống này khiến cho Lữ Chính Anh không nhịn được bật cười lên.

Chu Á Nam Lục y cô nương trừng mắt nhìn nói:

- Có gì đáng cười chứ?

Vương Nhân Kiệt ở bên cạnh vội vàng huých vào người Lữ Chính Anh một cái, mới khiến cho Lữ Chính Anh tính tình trẻ con còn chưa hết thâm giật mình không hỏi nữa mà thay đổi đề tài cười thoải mái nói:

- Đó là cười cô nương rất là xinh đẹp!

Chu Á Nam vui vẻ cười nói:

- Đây! Người xem ta với tỷ tỷ ai đẹp hơn?

Lữ Chính Anh không chút đắn đo trả lời:

- Đương nhiên là cô nương đẹp nhất.

Chu Á Nam cười hỏi:

- Vậy thì người thích ta chứ?

Người hỏi rất là chân thật, người nghe lại bất giác đỏ mặt, không trả lời được câu hỏi.

Chu Á Nam bất giác hơi biến sắc nói:

- Người... người không thích ta sao?

Vương Nhân Kiệt đứng sát ngay bên cạnh Lữ Chính Anh, lại vội vàng huých người Lữ Chính Anh một cái, khiến cho Lữ Chính Anh được khích lệ có thêm dũng khí, lấp bắp nói:

- Ta... ta đương nhiên thích cô nương... chỉ là, sợ rằng ta không xứng đáng cùng nàng kết giao... kết giao bằng hữu...

Chu Á Nam không khỏi cười hắc hắc lên nói:

- Khốn khổ chưa, ráng cả một hồi mới nói ra được một câu.

Tiếp đó lại chỉ chỉ vào góc trán nói:

- Người đấy, thật kém quá!

Trong lúc Lữ Chính Anh cười không nổi, thì Chu Á Nam lại mỉm cười nói tiếp:

- Chỉ cần người thích ta, ta thích người thì đủ rồi. Còn có gì xứng với không xứng nữa chứ...

Từ xa giọng nói thăm thăm lại vang lên:

- Này! Kể họ Vương, ta hỏi người một câu, người sao lại tìm đến đây?

Khôi y lão giả ở giữa cười cười nói:

- Tứ Nương, sau khi người tự ra đi, Bảo chủ liền phái người đi tìm người. Nhưng suốt mấy năm nay, không có ai biết tung tích của người đâu cả.

Giọng nói thăm thăm vang lên:

- Bớt lắm lời đi! Hãy trả lời câu hỏi của ta.

Khôi y lão giả ở giữa cười nói:

- Tính khí của Tứ Nương dường như so với trước đây còn khó chịu hơn.

Giọng nói Chu Thắng Nam tức Hồng y nữ lang cắt lời thét lên:

- Bảo người bớt lắm lời, người không nghe sao?

- Được, được...

Khôi y lão giả ở giữa cười nói:

- Cô nương đây chắc hẳn là...

Giọng nói của Chu Thắng Nam vang lên:

- Là cố tổ của người đó.

Vừa dứt lời lại gằn giọng nói:

- Nếu không trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ xuất thủ giáo huấn người đấy!

Khôi y lão giả ở giữa cười nhạt nói:

- Niên kỷ còn nhỏ, khẩu khí lại không nhỏ!

Sau một tiếng quát, giọng nói thăm thăm vang lên:

- A đầu không được vọng động!

Rõ ràng Chu Thắng Nam nói tất sẽ làm, sẵn sàng xuất thủ, nhưng bị mấu thân ngăn cản. Tiếp đó, giọng nói thăm thẳm của Chu Tứ Nương lại vang lên:

- Kê họ Vương, người nên trả lời điều ta hỏi.

Khôi y lão giả ở giữa cười cười nói:

- Đây mới là giống câu người nói. Chu Tứ Nương, ta có thể nói cho người biết, chính con khỉ lông vàng đầu chó to lớn đó đã tiết lộ hành tung của người.

Chu Tứ Nương ồ lên:

- Vì vậy người lập tức báo cáo cho chủ nhân của người sao?

- Không!

Khôi y lão giả ở giữa cắt lời nói:

- Đây là kỳ công vô cùng to lớn, ta muốn cho Bảo chủ một sự vui mừng bất ngờ.

Chu Tứ Nương cười nói:

- Nói vậy phía Vô Địch Bảo vẫn không ai biết chuyện này cả chứ?

Khôi y lão giả ở giữa gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói:

- Ba mươi năm phong thủy luân lưu chuyển, từ trước đến nay giày vò ta, không ngờ lại còn chiếu cố đến ta.

Khôi y lão giả ở giữa ngơ ngác nói:

- Câu nói này của người là có ý gì?

Giọng nói của Chu Tứ Nương đột nhiên trầm xuống:

- Các người đi mà hỏi Diêm La Vương!

Hốt nhiên, một chuỗi kêu thét thảm thiết vang lên, từ nơi lỗ hở ra vào truyền đến, thì thấy một hán tử phóng như bay tới, vừa hoảng hốt kêu lên:

- Vương Hộ pháp, đại sự nguy cấp, những người canh giữ ở lỗ hở ra vào, đều bị giết chết hết cả rồi.

Lão giả họ Vương tức Khôi y lão giả ở giữa liền ngăn người ra, rít giọng thét lên:

- Chu Tứ Nương, người... thủ đoạn của người thật tàn khốc!

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên tỏa khắp:

- Đối phó với bọn người mặt người dạ thú các người thủ đoạn này cũng chưa đáng gì cả, chẳng qua thật sự ta không dám chiếm lấy mỹ danh.

Lão giả họ Vương lại ngơ ngác nói:

- Lẽ nào những người đó không phải là người giết sao?

- Chính ta giết!

Một bóng người như chim bay đáp nhẹ xuống trước mặt họ Vương, cười nhạt nói:

- Giết mấy kẻ đó, cũng đáng lấy làm kinh ngạc sao?

Tiếp đó lại một bóng người nữa đáp nhẹ xuống nơi đó, cười hà hà nói:

- Không ngờ còn có người đến trước bọn ta.

Hai người vừa đến là hai hán tử vạm vỡ lùn thấp, một hoàng y một thanh y.

Hai vị này niên kỷ ước chừng ngoài bốn mươi, khuôn mặt của họ rất giống nhau. Lữ Chính Anh vừa nhìn thấy bất giác hướng về Lưu Tử Kỳ hỏi nhỏ:

- Lưu bá bá, hai người này rất giống huynh đệ song sinh.

Lưu Tử Kỳ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đây là hai nhân vật khó đối phó Thanh Thành Song Oải lừng danh trong giang hồ, cũng còn gọi là Thanh Thành Song Sát.

Lão chưa dứt lời, thì thấy lão giả họ Vương đó, sắc diện lạnh băng nói:

- Hai con quỷ lùn các người cái gan quả không nhỏ, dám đối đầu với Vô Địch Bảo.

Sau khi hai người thấp lùn này đưa mắt nhìn nhau, thì hoàng y nhân hướng về lão giả họ Vương cười hỏi:

- Các người quả thật là người của Vô Địch Bảo chứ?

Lão giả họ Vương cười nhạt nói:

- Đừng làm ra vẻ ngốc nghếch, kẻ mà Vô Địch Bảo coi là thù chỉ có một con đường, đó là chết!

Hoàng y nhân hướng về Thanh y nhân cười hỏi:

- Lão nhị, lão tiểu tử này đang nói gì thế?

Thanh y nhân cười cười nói:

- Hắn nói kẻ mà Vô Địch Bảo coi là kẻ thù thì chỉ còn có tử lộ!

Hoàng y nhân cười nói:

- Vừa rồi trước khi bọn ta lại đây là có kế hoạch gì?

Thanh y nhân trầm tư nói:

- Vừa rồi ta nói đợi sau khi tiểu kế hoạch của bọn ta thành công, trước tiên là cùng Vô Địch Bảo khai đao.

Hoàng y nhân liên tục gật đầu nói:

- Đúng! Đúng! Chỉ cần tiêu diệt Vô Địch Bảo không những thay thế giang hồ trừ đi một đại hại, huynh đệ ta cũng tất nhiên thành Võ lâm minh chủ hoàn vũ cộng tôn!

Lão giả họ Vương tức giận vô cùng nhin không nổi cười nói:

- Hai thằng hề các ngươi thật quá sức tham lam!

Nhưng Thanh Thành Song Oải đối với lời châm chích của lão giả họ Vương làm như không nghe thấy, Thanh y nhân nói tiếp:

- Đúng rồi! Lão đại, đến lúc đó huynh đệ bọn ta hai người vui sướng biết bao!

Lão giả họ Vương hừ lên một tiếng nói:

- Hai người đã nói xong hết chưa?

Hoàng y nhân cười cười nói:

- Tạm thời xem như nói xong!

Lão giả họ Vương lạnh lùng nói:

- Nói xong thì hãy rút binh khí ra.

Thanh y nhân cười cười nói:

- Lão tiểu tử nhà ngươi còn rất khách khí lắm đấy!

Hoàng y nhân một quyền nhắm ngực lão giả họ Vương đấm tới, vừa ha hả cười lớn nói:

- Nhưng ta lại không khách khí chút nào.

Có lẽ lão giả họ Vương công lực kém xa nhiều, cũng có lẽ Hoàng y nhân xuất kỳ bất ý chiếm thế thượng phong. Vì vậy vừa thượng thủ, liền bức lão giả họ Vương liên tục tháo lui.

Lão giả họ Vương tức khí quát lớn:

- Xông lên, lột da hai quái vật khốn kiếp này.

Trong tiếng hét long trời đồng loạt bốn năm mươi hán tử ùn ùn vây tròn lại. Thanh y nhân cũng vung kiếm xông lên, vừa cao giọng la lớn:

- Lão đại, rút binh khí ra!

Rầm một tiếng chấn động to lớn, Thanh y nhân cùng Khôi y lão giả bên tả đã tung xuất một chiêu, liền chấn lùi Khôi y lão giả ba bước, rồi lập tức cùng Hoàng y nhân lung dựa lưng hướng tới địch nhân đang tràn lên như ong mà chém giết không chùn tay.

Khi Thanh Thành Song Oải rút binh khí ra, bài trí thế chống đỡ ứng phó quần thảo, thì ba Khôi y lão giả lại âm thầm thu thân lùi sang một bên.

Những hán tử đó tuy nhân số đông, nhưng làm sao là đối thủ của Thanh Thành Song Oải cho được. Vì vậy hai phe vừa giao thủ, lập tức ngã gục hơn mười hán tử trong tiếng kêu thảm thiết.

Hơn nữa, Thanh Thành Song Oải này cũng không hổ với lệnh danh Thanh Thành Song Sát, sự tàn nhẫn của thủ pháp khiến mọi người không nở thản nhiên nhìn.

Dưới trận thảm sát như chặt dưa thái rau này, không quá lâu đã ngã gục hơn phân nửa trong gần năm mươi hán tử, Hoàng y nhân ha hả cười lớn nói:

- Ba lão tiểu tử các ngươi còn không nhập trận, đợi lát nữa ngay một người cũng không còn sống sót đâu!

Thanh y nhân cười nói:

- Lão đại, sao lại đột nhiên lơ đễnh như vậy?

Hoàng y nhân cười hỏi:

- Ta lơ đễnh chuyện gì?

Thanh y nhân mỉm cười nói:

- Người ta muốn lợi dụng tính mạng của thuộc hạ để tiêu hao thể lực của bọn ta, rồi sau sẽ giành ưu thế. Lão đại, nguy hiểm này cũng không nghĩ ra, còn

muốn gọi bọn họ nhập trận, không phải là sơ ý hay sao, lẽ nào còn coi là sáng suốt nữa!

Hoàng y nhân gượng cười nói:

- Lão nhị, theo lời lão nhị nói thì ta không thể không thừa nhận là ta lơ đãnh!

Thanh y nhân nói:

- Lão đại vốn là người lơ đãnh.

Hoàng y nhân nói:

- Lão nhị, đừng nói móc nhược điểm của ta. Đầu óc ta tuy lơ đãnh nhưng tay thì không đâu.

Thanh y nhân nói:

- Điều đó phải để sự thật sau này chứng minh.

- Được!

Hoàng y nhân vội vàng tiếp lời:

- Đợi sau khi giết sạch bọn tiểu lâu la này, ba lão tiểu tử đó cũng để ta chịu trách nhiệm thanh toán bọn chúng.

Thanh y nhân cười nói:

- Lão đại đừng có khoác lác, người ta đều là đại hộ pháp của Vô Địch Bảo uy chấn thiên hạ, một mình lão đại nếu muốn...

Hoàng y nhân cắt lời cười nói:

- Nhưng lão nhị đừng quên ba lão tiểu tử này chẳng qua là tứ cấp Hộ pháp của Vô Địch Bảo, nếu ta ngay những nhân vật tam lưu trở xuống của Vô Địch Bảo mà không đánh bại được, cũng chẳng còn mặt mũi đâu mà lăn lộn giang hồ nữa, dứt khoát tự mình thả một bãi nước tiểu, dìm mình chết chìm ở trong đó.

Bọn họ ăn nói rất là thoải mái, nhưng đôi tay không hề buông lỏng chút nào.

Chỉ thấy hai trái cầu thịt xen lẫn những mảng sáng lạnh của binh khí lăn chuyển qua lại trên mặt tuyết trong tiếng kêu la thảm thiết, bọn tiểu lâu la đó của Vô Địch Bảo đã toàn bộ bị giết sạch.

Trên mặt tuyết, khắp nơi đều là những thi thể không còn toàn vẹn nằm la liệt, khắp nơi máu tươi nhuộm đỏ nền tuyết trắng.

Cảnh tượng thê thảm đó khiến người khác vừa nhìn đã thấy kinh hãi.

Ba Khôi y lão giả đó không biết có phải là bị thảm cảnh trước mắt làm cho đờ đẫn người ra? Hay là trong lòng có tính toán khác mà nhất thời lại đứng ngây ra như bức tường gỗ vậy.

Hoàng y nhân chậm rãi bước sát gần trước mặt ba Khôi y lão giả, một thân thể thấp lùn như quả bí đao dựa nghiêng trên cây trường kiếm chống đất, mỉm cười hỏi:

- Lão tiểu tử, ba người các người nói gì nào?

Ba Khôi y lão giả không nói gì, thân hình lướt nhanh, trở thành thể chân vạc vây Hoàng y nhân vào giữa.

Nhưng cũng đúng vào lúc đó, giọng nói âm u bí hiểm của Chu Tứ Nương vang lên:

- Đừng làm mất mặt Vô Địch Bảo, ba người các người dứt khoát tự hành xử cho ta!

Lời này vừa phát ra, không những khiến cho năm người ở giữa vực ngõ ngách, mà ngay cả bọn người Lữ Chính Anh đang nấp xem cũng phải chau mày lại.

Lữ Chính Anh quay về phía Chu Á Nam hỏi nhỏ:

- Chu cô nương, tóm lại lệnh đường đang đứng ở đâu?

Không sai, tiếng nói của Chu Tứ Nương quả thật khiến người khác khó lý giải. Thử nghĩ: Từ trong cuộc đối thoại vừa rồi giữa phu nhân và ba Khôi y lão giả đó, cũng đã nói rõ, phu nhân là người từ Vô Địch Bảo đào xuất ra, hai bên tất nhiên đứng ở trường đối lập, nhưng hai câu mà Chu Tứ Nương nói bây giờ rõ ràng lại là khẩu khí của người trong Vô Địch Bảo, tình huống này cũng chẳng trách khiến người khác không cách gì hiểu nổi.

Chu Á Nam cũng gượng cười nói:

- Người hỏi ta, ta hỏi ai bây giờ?

Cùng lúc này, giọng nói của Chu Tứ Nương lại truyền đến Thanh Thành Song Oải:

- Thấy mặt hơn hẳn nghe danh, Thanh Thành Song Oải này rất hợp khẩu vị của ta.

Hoàng y nhân ngờ ngẩn nói:

- Lão nhị, trong hoang sơn tuyết cốc này sao lại có nữ nhân đến?

Thanh y nhân cười nói:

- Đúng vậy! Lão đại nghe tiếng biết người, nữ nhân này nhất định vô cùng mỹ lệ.

Hoàng y nhân nói:

- Nữ nhân này vừa rồi nói gì thế?

Thanh y nhân mỉm cười nói:

- Y thị nói huynh đệ ta rất hợp với khẩu vị của y thị.

Hoàng y nhân cười nói:

- Lão nhị, xem ra bọn ta đã đến vận đào hoa rồi đấy.

Thanh y nhân gượng cười nói:

- Đáng tiếc là huynh đệ ta xưa nay đối với nữ nhân đều không hề có chút khẩu vị nào, cái diễm phúc trời cho này đành phải dành cho người khác thôi.

Giọng nói của Chu Tứ Nương đột nhiên trầm xuống:

- Hai người các người bớt ăn nói hồ đồ đi, hãy đợi sai bảo đây.

Hoàng y nhân cười nói:

- Thật là càng nghe nói càng kỳ lạ, lại còn muốn sai bảo bọn ta nữa. Lão nhị, bọn ta còn trung thực như thế này, y thị chắc sẽ cỡi lên đầu bọn ta mà tiểu tiện quá!

Giọng nói của Chu Tứ Nương cười nhạt nói:

- A đầu, thưởng cho bọn chúng mỗi tên hai bạt tai.

Dạ một tiếng vang lên, Thanh Thành Song Oải chỉ thấy một bóng hồng mờ ảo lướt qua lướt lại. Chát, chát hai tiếng khô khốc lần lượt vang lên, mỗi người đã lãnh hai bạt tai bồng rát.

Lại thấy Chu Thắng Nam hai tay chống nạnh đôi mắt đẹp nhìn trừng trừng đầy uy hiếp, đứng ngạo nghễ trước mặt bọn họ cười nhạt nói:

- Hai người các người, phục hay bất phục?

Tình huống này đối với Thanh Thành Song Oải mà nói thật là “điều đó đã chịu được thì điều gì không chịu nữa chứ”.

Nguyên là Thanh Thành huynh đệ đó nguyên là huynh đệ song sinh, họ Lâm, lão đại tên Trung, lão nhị tên Dũng, do diện mạo hai người quá giống nhau,

ngay phụ mẫu bọn họ cũng không dễ phân biệt, vì vậy từ nhỏ phải lấy y phục hai màu xanh vàng để nhận biết.

Hai người bọn họ tuy trong ngoại hiệu có dùng hai chữ “Thanh Thành” ở đầu, nhưng trong thực tế không hề có quan hệ nào với Thanh Thành phái cả, chẳng qua là nhà ở Thanh Thành Sơn mà thôi.

Trong bảy tỉnh phía Nam, Thanh Thành Song Oải là nhân vật lừng danh, võ lâm đồng đạo trong bắc lục tỉnh cũng biết phương Nam có một cặp bảo bối huynh đệ khó đối phó như thế, vừa rồi bọn họ ngay tứ cấp hộ pháp của Vô Địch Bảo cũng chẳng xem ra gì, cũng có thể nghĩ thấy được phần nào.

Nhưng lúc này đôi huynh đệ bảo bối này lại tỏ ra bối rối, bị thụ động dưới tay nữ hài tử miệng còn hôi sữa này, khẩu khí này khiến bọn họ làm sao mà nhẫn nại được? Làm sao mà chịu được? Vì vậy giọng nói của Chu Thắng Nam vừa dứt, lão đại Lâm Trung lập tức rít giọng quát lên:

- Quí a đầu...

Chưa dứt lời, liền nhận ngay hai bạt tai nẩy lửa.

Chu Thắng Nam một tay chống nạnh một tay chỉ Lâm Trung quát lên:

- Người còn dám xuất khẩu uế ngôn, coi chừng ta bỏ sống người ra đấy!

Đối với Lâm Trung mà nói, lần thứ nhất bị đánh còn có thể tìm lý do tự an ủi, đó là đối phương xuất kỳ bất ý. Nhưng hai bạt tai lần này không có cách gì tự tha thứ cho mình được. Kinh ngạc, sợ hãi, xấu hổ, phẫn nộ, Lâm Trung vừa vung kiếm xông tới, vừa rít giọng quát lên:

- Xú a đầu! Lão phu liều mạng với người một phen!

Giọng nói của Chu Tứ Nương vội vàng tiếp lời:

- A đầu! Không thể làm tổn thương bọn họ, ta vẫn còn muốn trọng dụng bọn họ...

Chu Thắng Nam lướt người né tránh đường kiếm của đối phương vừa lên tiếng:

- Tiểu nhi biết!

Đang lúc nói Lâm Trung lại nộ quát một tiếng, lưỡi kiếm cùng thân mình lao tới.

Chu Thắng Nam lần này lại không né tránh, chỉ thấy cánh tay trái của nàng vung lên, cổ tay phải của Lâm Trung đã bị nắm chặt. Nàng cười nhạt nói:

- Kể họ Lâm, người đã chịu phục rồi chứ?

Lâm Trung tức khí vô cùng, trở lòng bàn tay đánh vào Thiên Linh Cái của chính mình. Nhưng hành động tự cầu giải thoát này đã bị Chu Thắng Nam nhanh chóng khống chế.

Tình huống này nếu là một người khác, cũng chẳng đáng là gì cả, thế nhưng đối với Thanh Thành Song Oải thì đó là đang chịu sỉ nhục to lớn, chỉ đành trừng mắt trừng quát:

- “Sĩ khả sát, bất khả nhục”, các người quá...

Giọng nói của Chu Tứ Nương cất lời nói:

- Ta không giết người, cũng không làm nhục người. Hơn nữa còn muốn trọng dụng các người, nhưng các người cần phải tự tôn tự trọng.

Tiếp đó, lại gằn giọng thét lên:

- A đầu, giải huyết đạo cho bọn họ!

- Dạ!

Chu Thắng Nam ứng thanh vọt lên không trung, dương chỉ giải huyết đạo bị khống chế của Lâm Trung, rồi cười nhạt nói:

- Đây là một chuyện may mắn khó gặp, hai vị nên ngẫm nghĩ cho kỹ.

Lâm Trung xám xanh mặt, “hừ” lên một tiếng.

Lâm Dũng nhin tức đỏ ửng cả mặt, gằn giọng nói:

- Lão đại, hãy nghe y thị nói gì nào?

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên:

- Ta muốn trước tiên các người hãy trả lời câu hỏi của ta, như thế nào mà tìm đến đây?

Lâm Dũng nghĩ ngợi rồi cất giọng nói:

- Trước khi trả lời câu hỏi, trước tiên ta muốn biết thân thế của người.

Chu Thắng Nam giành lời nói:

- Nương mẫu ta là Tuyết Phong Sơn chủ.

Lâm Dũng hỏi tiếp:

- Vậy thì mọi thứ ở đây đã được người nhanh chân đến trước?

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên:

- Đúng vậy, huynh đệ các người đã chậm một bước, đành phải nghe ta thôi.

Lâm Dũng gượng cười nói:

- Tại hạ xin nghe theo.

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên:

- Ta muốn người trước tiên trả lời điều ta hỏi.

Lâm Dũng hướng về Lâm Trung gượng cười:

- Lão đại, xem tình hình này quả thật chúng ta là đã chậm một bước, cứ theo sự thật kể với bọn họ thôi.

Lâm Trung gật đầu nói:

- Được! Người nói đi!

Lâm Dũng lúc này mới cất giọng nói:

- Sự tình là như vậy, mười năm trước bọn ta trong lúc vô tình có tìm được một tàng bảo đồ có liên quan đến đây.

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên:

- Ta hiểu rõ rồi. Các người chính là đúng với cái gọi là “lần theo tranh vẽ đi tìm ngựa hay” mà đến đây?

Lâm Dũng gật đầu nói tiếp:

- Không sai! Chỉ vì trong tàng bảo đồ đó không chú thích rõ ràng địa chỉ, nên bọn ta đành phải lặn lội danh sơn khắp thiên hạ, trải qua thời gian mười năm mới tìm được đến đây. Nhưng không ngờ đã bị các người đi trước một bước.

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên:

- Kỳ thực nói một cách nghiêm chỉnh, các người đến vẫn còn không xem là quá trễ. Nếu đứng ở một góc cạnh khác mà nói, lại là đến đúng lúc.

Lâm Trung bật hỏi:

- Lời này phải hiểu thế nào?

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên:

- Nếu các người đến sớm một ngày thì bây giờ tuyệt sẽ không còn sống sót nữa. Trễ một ngày ta có thể có chủ ý khác, duy có hôm nay là mới hợp lúc, khiến cho cái chức vụ vinh quang này mới lọt vào tay các người.

Lâm Dũng gượng cười nói:

- Theo người nói như vậy bọn ta xem như là tam sinh hữu hạnh rồi. Giọng nói Chu Tứ Nương vang vọng:

- Điều đó một chút cũng không sai.

Lâm Dũng nói tiếp:

- Có thể nói rõ thêm một chút được hay không?

- Được! Giọng nói Chu Tứ Nương tiếp tục: Bây giờ các người phải cung kính nghe lời. Từ bây giờ trở đi, hai người các người xem như là hộ giá song tướng của ta. Ngoài trừ ta, hai nhi nữ của ta và những người ta đặc biệt chỉ định ra, thì không có bất cứ ai có thể chỉ huy các người.

Giọng nói dừng lại một lúc rồi lại vang lên:

- Đến đây, ta phải bổ sung một điểm. Cái gọi là những người đặc biệt chỉ định có thể là hiền tế chưa đến của ta, cũng có thể ta sẽ không chỉ định bất cứ người nào. Vì vậy huynh đệ các người chính là những người ở trên các nhân vật võ lâm khác, chỉ dưới ba mẫu tử nữ nhi bọn ta.

Lâm Trung không nhịn được cười hỏi:

- Nghe khẩu khí của người, dường như giống võ lâm bá chủ?

Giọng nói Chu Tứ Nương vang lên:

- Không những là võ lâm bá chủ, mà cũng là chủ nhân của Nam nhân trên thiên hạ.

Tiếp theo lại gần giọng hỏi:

- Phục vụ cho những nhân vật như vậy, có thể nói không phải là một vinh dự đặc biệt hay sao?

Lâm Dũng cười nói:

- Lời nói không sai, nhưng cái chức Hộ giá Song tướng giống như nô tài cao cấp này, huynh đệ bọn ta thật không dám trèo cao.

Giọng Chu Tứ Nương vang lên:

- Tại sao?

Lâm Dũng nghiêm mặt nói:

- Phu nhân nên hiểu rõ, “thà làm miệng gà chứ không là đuôi trâu”. Huống hồ huynh đệ bọn ta đường đường là Nam tử hán, há có thể làm thủ hạ cho một phụ nhân nữ tử hay sao?

Giọng Chu Tứ Nương cười nhạt nói:

- Nói như vậy các người không chịu đáp ứng sao?

Lâm Dũng nghiêm mặt nói:

- Không sai! Vừa rồi đại ca ta đã nói “sĩ khả sát bất khả nhục”.

Giọng Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói:

- Ăn nói rất giống tướng dạng một Nam tử hán đấy!

Không đợi đối phương trả lời lập tức gằn giọng nói tiếp:

- Hãy nhớ. Từ bây giờ trở đi ta chính là chúa tể Nam nhân trên thiên hạ. Ta nói một thì không có ai có thể nói hai. Ta bảo ai chết, thì cũng không ai có thể cứu được. Nếu cho rằng cái vinh quang đặc biệt này là làm nhục các người, thì trên thế gian này Nam nhân cứng miệng mềm đầu nhiều lắm, ta quyết không cưỡng ép các người.

Lâm Trung cất giọng hỏi:

- Nếu bọn ta tiếp nhận cái vinh dự đặc biệt này, thì vẫn còn có tự do của bọn ta chứ?

Giọng Chu Tứ Nương vang lên:

- Không làm trái ý chỉ của ta, thì tất nhiên có tự do của các người.

Tiếp đó lại gằn giọng quát hỏi:

- Bây giờ ta cho các người thời gian từ một đếm đến mười để mà suy nghĩ.

A đầu, bắt đầu đếm tính thời gian.

Chu Thăng Nam ứng thanh một tiếng lập tức không nhanh không chậm bắt đầu đếm:

- Một... hai... ba...

Lâm Trung hướng về Lâm Dũng gượng cười nói:

- Lão nhị, người tính không bằng trời tính, bọn ta chịu nhận đi thôi.

Giọng nói của Chu Tứ Nương lại vang lên:

- Đây mới là thức thời vụ giả vi tuần kiệt, nói thật với các người, chỉ cần các người chịu nghe lời, không sinh nhị tâm, ta tuyệt sẽ không bạc đãi các người.

Nói đến đây, vừa đúng chữ “mười” từ miệng Chu Thắng Nam thốt ra. Chu Tứ Nương cất giọng cao nói:

- Hai người các người phải quyết định đi!

Lâm Trung cất giọng nói:

- Bọn ta đáp ứng!

- Được!

Giọng nói Chu Tứ Nương vang lên:

- Bây giờ ta truyền đạt lệnh thứ nhất: Hãy bằm thịt ba tên vô dụng Vô Địch Bảo kia!

- Dạ!

Lâm Trung ứng thanh, đưa mắt nhìn chằm chằm ba Khôi y lão giả nói:

- Ba người các người tự xử hay là muốn ta động thủ?

Lão giả họ Vương cười nhạt nói:

- Đồ vô dụng! Lại đi bợ đỡ một đứa dâm thị thiếp!

Giọng Chu Tứ Nương cười nhạt nói:

- Chửi hay lắm, đáng thưởng!

Rồi lập tức gằn giọng quát lớn:

- Thắng Nam! Thưởng cho hắn bốn cái bạt tai, rồi ném hắn đi. Hai tên còn lại để cho Hộ pháp Song tướng thu xếp, nhanh lên!

Chưa dứt lời, một loạt tiếng chát, chát khô khốc vang lên, rồi Khôi y lão giả họ Vương đã bị Chu Thắng Nam một tay tóm lấy, ném văng ra ngoài năm trượng.

Cùng lúc, một bóng vàng kèm theo tiếng gào rú phóng vọt tới. Thân hình của lão giả họ Vương còn chưa rơi xuống đất đã bị bóng vàng đó vọt tới chụp lấy, rồi một tiếng thét thảm thiết nhưng ngắn ngủi vang lên, lão giả họ Vương đã bị xé thành hai mảnh.

Hóa ra bóng vàng đó chính là con khỉ đầu chó lông vàng dị chủng – Đại Hoàng. Sau khi nó xé chết Khôi y lão giả họ Vương, hai tay nắm lấy hai mảnh thi thể, nhảy nhót múa may không ngừng.

Tình cảnh này không những khiến cho Thanh Thanh Song Oải và hai Khôi y lão giả kia không ngừng kinh hãi, mà ngay bọn người Lữ Chính Anh đứng xa xem cũng lấy làm kinh sợ.

Trong hiện trường lúc bấy giờ, không khí đột nhiên trở nên cực kỳ căng thẳng, bao trùm một màn tịch mịch chết chóc, giọng Chu Tứ Nương lại cất cao thét lớn:

- Hộ giá Song tướng, các người còn đứng ngây ra đó làm gì?
- Dạ!

Thanh Thành Song Oải ứng thanh thật lớn, cùng lúc song song xuất động.

Mỗi người tìm đến một Khôi y lão giả, triển khai một trận ác đấu. Thanh Thành Song Oải tuy là nhân vật vang lừng của Nam thất tỉnh, thân thủ bất phàm, nhưng hai Khôi y lão giả đó lại là hộ pháp của Vô Địch Bảo cho dù xếp hạng đệ tứ cấp, nhưng trước mắt biết chắc phải chết nên không chút băn khoăn chọn lấy cách đánh cùng chết với địch, khiến cho Thanh Thành Song Oải nhất thời cũng tỏ ra bối rối.

Lúc này, Lữ Chính Anh hướng về Lưu Tử Kỳ thấp giọng hỏi:

- Lưu bá bá, bá bá thấy Thanh Thành Song Oải có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không?

Lưu Tử Kỳ chăm chú quan sát đấu trường, đầu không quay lại nói:

- Hoàn thành nhiệm vụ, không có vấn đề. Chẳng qua, e rằng phải cần hơn trăm chiêu.

Chu Á Nam cũng gật đầu nói:

- Không sai! Có thể cần hơn trăm chiêu mới có thể giết chết hai Khôi y lão giả đó.

Giọng nói Chu Tứ Nương lại nặng nề vang lên:

- Hộ pháp Song tướng nghe cho rõ. Hạn cho các người trong trăm chiêu phải hoàn thành nhiệm vụ.

Lưu Tử Kỳ không khỏi thở dài nói:

- Chu cô nương, con người lệnh đường thật không dễ hầu hạ.

Chu Á Nam gượng cười nói:

- Nương mẫu của ta tính khí như thế đấy.

Lữ Chính Anh cũng gượng cười nói:

- Lệnh đường căm hận Nam nhân như vậy, không biết xử trí bọn ta như thế nào?

Chu Á Nam cười nói:

- Ta dám bảo đảm sẽ không có nguy hại gì cho các người, cũng không đến nỗi làm nhục các người. Thế nhưng, các người cần nhớ kỹ, phải chịu đựng nhẫn nhục, không được đối đầu với mẫu thân ta.

Vương Nhân Kiệt gượng cười thở dài nói:

- Chuyện đã đến thế này, không thuận theo cũng không được!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ, hai Khôi y lão giả một người đã chết dưới kiếm của Lâm Dũng, người kia trong lúc kinh hoảng đã bị một kiếm của Lâm Trung đâm xuyên ngực chết thảm ngay tại chỗ.

Giọng Chu Tứ Nương vang lên hỏi:

- Bao nhiêu chiêu đấy?

- o O o -